

דניאל לריו

DANIEL LARRIEU
אלכימאי של תנועה

שפת חירשים אילמים וקינויולוגיה - כל החוויות הללו השאירו סימנים למזכרת בעבודתו של לריו ככוריאוגרף וכרקדן, ולכולן הד בשפת הגוף שלו.

על השאלה מיהו רקדן "לריוזי" הוא מגיב בהשתאות, ואחר כך אומר: "זה שמתיר את המבט. אנחנו לא רוקדים כדי להוכיח משהו אלא דרך משהו אוניברסלי, מנסרה של אור וחושך, צבעים ורגשות, במגע ישיר עם הלא נודע. אני רוקד כדי להתמודד עם הנעלם הזה, כדי להיות עם הקהל מול הבלתי נודע. אם רקדן יכול להרשות לעצמו לעשות זאת עם הקהל, הוא לא רוקד לבד".

את עבודתו של לריו אפשר להשוות לעבודת האלכימאי, המזקק חומרים במעבדתו כדי למצוא את אבן החכמים. המעבדה של לריו הוא הרקדן, והחומרים לקוחים מן הפילוסופיה וההיסטוריה. "לחדש את הקשר

(12 בפסטיבל הגנים הבינלאומי ליד טור. בראיון איתו אמר לריו, שמה שמעניין אותו במחול זה "למצוא בטכניקות המסורתיות יחסים חדשים, המאפשרים התפתחות במודעותו של הרקדן לגופו", ושהוא חולם על "סדנה מטורפת, המשלבת שיטת פלדנקרייז וריקוד תאילנדי מסורתי".

קשה לדובב אותו להגדרות, הכל פתוח, ואחרי כל שאלה הוא ממחרת לתקן ולומר שאין לו תיאוריות אוניברסליות על החיים. הסקרנות להתנסות, לעומת זאת, עוברת כחוט השני בכל עבודותיו, החל משנות השמונים המוקדמות. כוריאוגרפיה בתוך בריכת שחייה, סדנה על תפקיד "הנסיך" בריקוד התאילנדי המסורתי,

מאת תמר שבק

"הגוף הוא חלל של תפילה, של מודעות, לא של קקופוניה או של אקסהיביציוניזם. בעיני זהו חלל יקר ערך. ככה זה. גם אם אחפש, לא אמצא סיבות אחרות לרקוד", אמר הרקדן והכוריאוגרף דניאל לריו, יליד מרסיי בן 39, מנהל מרכז המחול של טור (Tours), צרפת.

יצירתו האחרונה "Mobile ou le Mirroir du Château" (מרצדה או ראי הטירה) מושפעת מטירת לנגיה (Langeais) שבעמק הלואר. לריו אוהב להשתמש בחומרים שסביבו ולהטות אותם לכיוונים חדשים ובלתי צפויים.

לריו הספיק כבר ליצור עבור באלט פרנקפורט של ויליאם פורסיית, באלט האופרה של פריס ולהקת תיאטרון המחול ההולנדי. עכשיו הוא מתרכז באנסמבל שלו ובפעילויות לעידוד התודעה למחול בקרב הציבור, דרך פסטיבלים לכוריאוגרפים צעירים וסדנאות ופרויקטים מיוחדים, כמו נטיעת גן של צמחי מרפא בהשראת הילדגרד דה בינגן (נזירה מהמאה ה-

"אנחנו לא רוקדים כדי להוכיח משהו אלא דרך משהו אוניברסלי, מנסרה של אור וחושך, צבעים ורגשות, במגע ישיר עם הלא נודע. אני רוקד כדי להתמודד עם הנעלם הזה, כדי להיות עם הקהל מול הבלתי נודע. אם רקדן יכול להרשות לעצמו לעשות זאת עם הקהל, הוא לא רוקד לבד"

"מרצדה או ראי הטירה", כור: דניאל לריו

"MOBILE OU LE MIRROR DU CHATEAU", CHOR.: DANIEL LARRIEU

PHOTO: EVE ZHEIM

לריו, פורסיית נמצא בתקופה שהוא מתבסס הרבה על עבודה עם תמונות וידיאו ואילתורים של הרקדנים.

"אנחנו מחכים להוראות בפקס, כדי להתחיל לעבוד, ואז נשלח בחזרה קסטות עם מספר פתרונות. הוא יענה שהוא מעדיף את הגרסה הראשונה וחצי מאילתור מס' 4, למשל, או שכל הלהקה תרקוד קטע מסוים. זה מבט אחר על עבודת הכוריאוגרף. אולי בשנה הבאה נציע לטרישה בראון את אותו הדבר ונציג תוכנית שכולה 'פקסלנד'. אז, אם ויליאם פורסיית יבקש ממני לצווח על הבמה, אני מוכן".

את התוצאה נראה ביוני-יולי שנה הבאה. בינתיים עובד דניאל לריו על משהו מתוצרת בית - תוכנית משולבת של יצירות קצרות, הצעות שלו ושל חברי הלהקה, שמשתנות לבקרים. עם התוכנית הזאת הם יסעו לרוסיה, לפולניה ולהונגריה. באפריל השנה הם יציגו את "מרצדה או ראי הטירה" בפריס.

מהקהל שהוא מנסה לחנך בטור הוא מבקש להיכנס לריקוד בלי שיפוט ומבלי לבלבל את מצבו כאדם עם מה שהוא רואה. "אם המחול מפנה אותנו לדברים שמפריעים לנו בעצמנו, כדאי לגלות אותם ולקבל אותם. זה לא בגלל שמשוהו לא מוצא חן בעיני, שאני כועס".

לעשות מסביב, בלי לזוז. אחר כך אני עוצר עוד מפרק וכו'. ביצירתי האחרונה השתעשענו המון בדרך זו. אמרנו שיש שלושה כיוונים שונים של הגוף ואין מה לעשות".

ביצירה זו, אגב, האחרונה שלו, הרקדנים הגרילו את זמן השהייה על הבמה ואת התפקיד ביצירה (סולו או חלק מדואט או טריו). "זו דרך אחרת להסתכל על תהליך העבודה", אומר לריו. בטכניקה אחרת הוא משתמש בעבודה על שירים של ליאו פרה (Leo Ferrè) או ז'פ מאמה (Zap Mama). שם התנועה מתרגמת כל מלה כמו בשפת חירשים אילמים. והוא מוסיף: "אני אוהב לרקוד, כי אם מבקשים ממני להתחפש לפרה ולעשות מו עשר דקות, אני מרגיש נפלא. החוויה קשה הרבה יותר לכוריאוגרפית שמסתכלת, מתייאשת ומנסה למצוא את הרעיון. להיות מבצע זה להיות מציץ, וזה נורא ואיום. לפעמים אני כועס מאוד על הרקדנים שעומדים ומחכים, וכל מה שאני רוצה לומר להם זה - אין לי מה לתת לכם עכשיו. תסתלקו, תתחפפו. זה מעיק להשתמש במישהו כדי לעשות את מה שאתה מעולם לא הצלחת לעשות. להיות רקדן מבצע זה נפלא".

הפרויקט הבא של לריו הוא כוריאוגרפיה משותפת עם ויליאם פורסיית דרך פקס. "רציתי שפורסיית יעבוד עם חברי הלהקה על עבודה מן הרפרטואר", הוא מספר, "אבל פורסיית אמר שזה לא מעניין אותו והמליץ ליצור עבודה חדשה. טוב מאוד, אמרתי לו, יש לך זמן? לא - הוא ענה. טוב, אמרתי, אם כך בוא ניצור מחול בהתכתבות". לדברי דניאל

עם ההווה", הוא כותב בתוכנייה של המרכז הכוריאוגרפי של טור, "זה כמו עלם העומד על שפת המים ואומר, המים לעולם אינם זהים. מעניין אותי לנסות ולהסביר את ההבדל בין תפקוד הכבד והריאות בגוף, ואיך אפשר להסיק ממנו מסקנות על העולם. הטבע מאורגן בצורה מדהימה. בחיי ובעבודתי אני מנסה לקשר בין הדברים. אני נמצא בטור, ולכן אני עובד ביחס לחומרים מן האזור. אולי, אילו חייתי בקיבוץ, הייתי מפסיק לעבוד ומתחיל לקטוף תפוזים. מי יודע".

שני הכוריאוגרפים שמהם היה דניאל לריו רוצה "לשמור אור קטן כשאהיה בגן עדן" הם ויליאם פורסיית, שעבור להקתו הוא יצר את "גיונגל על כוכב ונוס" וטרישה בראון, שלדבריו יוצרת "מחול המצדיק את עצמו דרך תנועה טהורה, ללא צורך בסיפור מסגרת. וחוף מזה הטכניקה שלה מאוד מיוחדת".

הטכניקה של לריו עברה גלגולים רבים. "בתקופת ה-Romance en Stuc (רומנסה בטיח) עבדתי הרבה על ויזואליזציה, על גוף שטוח כמו בציורים ממצרים העתיקה, מודעות לפוזיציה, כמו ב'אחר צהריים של פאון' (L'Après-midi d'un faune). אחר כך נמאס לי להיות תקוע כמו בין שני ספרים, והתחלתי לעבוד על תחושת המסלול ב'Waterproof' (חסין מים), יצירה שהתרחשה כולה בתחתית של בריכת שחייה, והקהל צפה מלמעלה. במים לא הרגשתי את משקל הגוף ואת המרפקים. עכשיו אנחנו במערכת הרבה יותר משעשעת, של משחק וארכיטקטורה. אני מייצב את הזרוע ללא תנועה בחלל ורואה מה אפשר

